

26.02 після безсонної ночі в київському бомбосховищі я пішла на залізничний вокзал, щоб вирушити західніше. Єдиний потяг, куди мені вдалося влізти, був до Вінниці. На шляху «до безпеки» було ще багато різних міст та країн, але через безсилля я не робила жодних фотографій. За мирного часу мене завжди приваблювали декоративні рельєфи вінницького залізничного вокзалу. Цього разу я особливо ними тішилася, аж надто несподівано й святково вони були вкриті перламутровою позолотою. Соцреалістичний плодово-ягідний кітч 1950-х, «післявоєнне» заклинання вітальності, колоніальний спадок іміджу щедрої землі-годувальниці. Форма у всякім разі діє підбадьорливо, поза отруєними яблуками Історії, форма має самотійну агентність. До нової ніжної зустрічі, Південна Україно.

Am 26.2., nach einer schlaflosen Nacht in einem Kyjiwer Bombenschutzkeller, machte ich mich auf zum Bahnhof, um Richtung Westen zu fahren. Der einzige Zug, in den ich es schaffte, ging nach Wynnitzza. Auf meinem Weg „in die Sicherheit“ lagen noch viele Städte und Länder, aber aus Kraftlosigkeit machte ich keine Fotos. Vor dem Krieg hatte ich mich immer für die Schmuckreliefs im Bahnhof von Wynnitzza interessiert. Dieses Mal betrachtete ich sie besonders gern. Zu meiner Überraschung waren sie mit perlmuttfarbenem Gold überzogen. Sozialistischer Früchte- und Beeren-Kitsch der 1950er Jahre, Nachkriegsbeschwörung von Fruchtbarkeit, koloniales Erbe der Vorstellung einer im Überfluss nährenden Erde. Die Form spendet trotzdem Zuversicht, ganz unabhängig von den vergifteten Äpfeln der Geschichte – sie verfügt über eine eigenständige Agency. Auf bald, Südukraine, bis zu einem neuen, liebevollen Wiedersehen.

Uliana Bychenkova, Kulturwissenschaftlerin, Künstlerin, Designerin, Kyjiw, Ukraine